

ning overfor Kulprisernes Stigning vil føre til. Ministeren er pludselig forvandlet til en *laisser-aller* Mand, en af dem, som med den forkerte Manchester-Lære siger: lad det gaa, som det kan. Nej, den Mand, som ser paa det samlede Statssamfunds Vel i denne Tid, maa gøre sig klart, at det Middel, der kræves for at faa Erhvervene i Gang, maa man ogsaa være villig til at betale Omkostningerne ved. Derfor er ogsaa den af den højtærede Finansminister fremsatte Udtalelse om, at det var besynderligt at ville benytte til Takstnedsættelser en Indtægt en Gang for alle, et Udtryk for det besynderlige Fejlsyn paa hele Situationen, som hersker indenfor den samlede Regering, thi det er netop rigtigt, naar man gennemfører en Takstnedsættelse, som rimeligvis vil fremkalde en Manco i Øjeblikket, da at sørge for, at Dækning for denne Manco er til Stede paa Driften, for at Driftsbalancen for Staten kan blive bevaret. Og det er det, som vil ske, hvis man følger mig og det ærede Medlem Hr. N. Neergaard med Hensyn til at føre Valutaafgiftens Beløb over til Driftsbudgettet. Det ærede Medlem Hr. Pürschel sagde, at hertil krævedes der en Lovændring. Jeg tror, at det ærede Medlem vil se, at dette er ganske urigtigt, thi i Loven om Valutaafgiften staar der, at den skal bruges til Tilbagebetaling af Gæld og til Styrkelse af Kassebeholdning, der staar ikke til Styrkelse af Reservefond. Hvis der havde staaet, at den var til at styrke Reservefonden med, saa var den til at lægge ind deri, og saa kunde der ikke disponeres over den paa anden Maade end ved Lov. Men at styrke Kassebeholdningen, hvad vil det sige andet end den ene Ting, at Staten har flere Penge i sin Kassebeholdning, som Ministeren og Rigsdagen disponerer frit over til de Formaal, som de finder gavnlige? Det er det, der foreslaas her.

Men der var en Ting i den højtærede Trafikministers Tale, som har forundret mig endnu mere end alt andet. Det var dette, at vi maatte lade være med at agitere. Tænk, en socialdemokratisk Minister siger, vi maa lade være med at agitere! Mon det er det, de vil lade være med nu, naar de bebuder, at et Valg skal komme? Det tror jeg ikke. Nej, men naturligvis, man maa agitere paa alle andre Punkter end det, som man selv sidder midt i. Derfor sagde Trafikministeren, at mine Udtalelser i Sommerens Løb havde gjort stor Skade, fordi jeg ved denne Agitation for Nedsættelse af Takster havde fremkaldt en overdreven Forestilling om, hvad dette kunde nytte,

og havde fremkaldt fra det ene Sted af Landet efter det andet Krav om disse Nedsættelser. Jeg har i Sandhed ikke troet, at mine Udtalelser paa Sommerens Møder har haft saa kolossal Virkning, og det er virkelig ogsaa en Overdrivelse, thi hvad jeg har gjort, er kun at bringe ud til Vælgerne det Krav, som Erhvervene har stillet. Erhvervene har Gang paa Gang hævdet dette, at for at komme i Gang nu under Krisen er Takstnedsættelser nødvendige. Denne Politik har jeg støttet, og det er sandelig ikke mig, der har fremkaldt Erhvervenes Følelse af, at de trænger til Takstnedsættelser, det er deres Forretning, som har fremkaldt denne Følelse.

Formanden: Da det ærede Medlem ikke er nær ved Afslutningen af sit Foredrag, skal jeg her afbryde Forhandlingerne og udsætte Mødet. Det genoptages i Aften Kl. 7½.

Mødet udsat Kl. 4¹⁰.

Mødet genoptoges Kl. 7³⁰.

Rode: Da jeg ikke, da jeg talte i Formiddags, havde Rigsdagstidenden for Sommersamlingen 1925 ved Haanden, vil jeg gerne med den højtærede Formands Tilladelse oplæse den Udtalelse af den højtærede Statsminister, som jeg sigtede til, for at det skal ses, at mit Referat deraf gengav hans Udtalelse nøjagtigt, og ogsaa for, at dennes Ordlyd kan findes i Forbindelse med min Tale. Den højtærede Statsminister sagde: „Hvad enten man nu imidlertid til sin Tid vil gaa til at bringe Kronen i Pari, hvad f. Eks. Nationalbanken har betragtet som sin Opgave, eller man vil fiksere den ved 80 eller et andet Beløb, saa rejser der sig herved økonomiske Spørgsmaal, thi det er dog klart, at f. Eks. overfor Spørgsmaalet, om Kronen skal bringes i Pari, maa man fra store Dele af Befolkningen rejse det Spørgsmaal: hvad vil Formtøbesidderne betale for at faa den Fordel? Thi det er de andre, der skal betale denne Fordel, ikke mindst Arbejderklassen, der skal tage den Arbejdsløshed, som en æret foregaaende Taler pegede paa